

saadan eller kan drive den. Jeg tror ikke, at man kan komme videre med Hensyn til Formuebeskatning end til at betragte Formuens Fortrin som beroende derpaa, at den afgiver en Betryggelse, en Sikkerhed for Personen, for hans Indtægt i levende Live og for, at hans Efterladte kunne være sikrede efter hans Død. Dette udtalte ogsaa den ærede Indleder igaar, men denne Betryggelse, denne Sikkerhed tror jeg, at Samfundet nyder Godt af paa anden Maade, thi den samme Betryggelse, som er tilstede for Indtægten, er jo ogsaa tilstede for Skatteevnens Vedblivende saavel i Personens levende Live som efter hans Død for dens Overførelse paa dem, til hvem Formuen gaar over. Med Hensyn til den Støtte, som Formuen afgiver i den Vedkommendes Næring, glemte jeg at bemærke, at det ganske vist naturligtvis er en væsentlig Hjælp for en Mand, naar han har Formue og saaledes kan betale kontant, bliver ansat for solid og nyder god Kredit, hvilket naturligtvis kommer ham til megen Nytte; men denne Nytte vil jo netop vise sig ved den største Indtægt, som han derved opnaar, og paa Grund af dette Moment opnaar man altsaa ogsaa at faae Leilighed til at beskaffe ham stærkere gennem hans største Indtægt. Jeg skal imidlertid ikke for mit Vedkommende afsjovende udtale Noget mod Rigtigheden af dette Punkt, men jeg fremsætter kun disse Betragtninger for at henstille dem til de Herrers Overveelse. Aldeles bortset fra det principielle Synspunkt maa jeg imidlertid gjøre gjældende, at Formueskatten har saa mange væsentlige og praktiske Ulemper at kæmpe med, at jeg ikke kan Andet end anse Formuen for et mindre heldigt Skatteobjekt. Jeg tror, at man paa dette Punkt er noget tilbøielig til mere at gaa efter en uklar og almindelig Forestilling end til egentlig at tænke nærmere over Forholdet og gjøre sig det klart. Det er en gammel Indvending mod Formuebeskatningen, at Formuen er meget vanskelig at finde, og jeg tror, at Enhver, som har haft med Skatteforhold at gjøre i det praktiske Liv, vil erkjende Rigtigheden af denne Betragtning. Vi kjende Alle een Form, hvorunder Formuen i Almindelighed pleier at skjule sig. Det er overalt Tilfældet i Landkommunerne, at der paa større Landeierdomme hviler en meget betydelig Gjæld. Eieren vil naturligtvis aldrig afdrage Noget; han vil altid, naar der er Tale om Skat, kunne henvise til sin Gjæld. Samtidig samler han sig en Løs Formue, som maasse mange Gange opveier hans Gjæld, men den Løse Formue kan ikke paavises, og som Følge deraf slipper han forholdsvis meget billigere, end det egentlig tilkom ham. Jeg vil ikke alene sige, at den

Løse Formue vil skjule sig — vi maa jo tage Menneskene, som de ere, og i Almindelighed vil jo Enhver gjerne se paa sit eget Bedste, saa godt han kan —, men jeg vil ogsaa sige, at den kan skjule sig. For at tænke sig Muligheden heraf behøver man sandelig ikke at gaa til at tænke sig Formuens Anbringelse i udenlandske Papirer, thi ogsaa her i Landet er der jo saa mange offentlige Papirer, hvori en Formue kan anbringes, at det vil blive meget vanskeligt at efterspore den. Der indeholdes i Lovens en Bestemmelse om, at man i offentlige Kontorer kan faae Oplysning om, hvilke Papirer der ere noterede paa Navn. Dette vil naturligtvis føre til, at Folk istedetfor at lade deres Papirer og Obligationer notere paa Navn, stole paa deres gode Pengeskabe og lade dem henligge uden Notering. Endvidere maa jeg gjøre gjældende, at Folk jo kunne laane deres Formue ud mod Bærler og haandsaaet Pant, og de ville naturligtvis foretrække disse Anbringelsesmaader fremfor at anbringe deres Penge i Prioriteter, naar de derved kunne skaffe sig en Binding. Naar vi ville gaa til at gennemføre en Formuebeskatning, saa tror jeg, at Resultatet deraf væsentligst vil blive det, at Skatten nærmest kommer til at falde paa de synlige Formuer. Det vil altsaa nærmest blive de faste Eiendomme, som ville komme til at undgælde, men, mine Herrer, vi ere dog vistnok Alle enige om, at dette vilde være Noget af det Uheldigste og mindst Unnskelige, som vi kunne tænke os. De faste Eiendomme ere iforveien stærkt beskattede, medens de løse og store Formuer, som findes paa forskjellige Hænder, i Almindelighed ere fri eller ialfald slippe meget let. Som Følge deraf tror jeg ogsaa, at man skal have megen Betænkelse ved en Formueskat, da den særlig vil falde paa de faste Eiendomme, som iforveien ere temmelig meget bebyrdede. Jeg skal ikke mndlade her tillige at fremhæve en Ting, nemlig det, at jeg frygter for, at en Formueskat vil bidrage til at modarbejde private Prioritetsudlaan. Naar en Mand har en Prioritetsfordring, da vil den være let at finde og vil naturligtvis blive beskattet; men dette vil have til Følge, at en Mand naturligtvis vil betænke sig to Gange paa at laane ud i faste Eiendomme, naar han kan anbringe sine Penge paa en anden og bedre Maade. I hvert Fald vil han sørge for, at det bliver Debitor, som kommer til at betale Skatten, og ikke ham selv; og det er vist ogsaa Alle enige om, at vi ikke maa arbejde paa, at dette skal kunne finde Sted, men at tværtimod det Unnskeligste er, at den, der virkelig har Formuen, kommer til at bære Skatten, og ikke den mindre heldigt